

POSTANOWIENIE

3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 3 lipca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi I. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim
z 22 stycznia 2024 r., I Cz 36/23,
w przedmiocie oddalenia zażalenia dłużnika wydanego w sprawie egzekucyjnej z
wniosku wierzyciela S. L.
przeciwko dłużnikowi I. K.
o świadczenie pieniężne
w przedmiocie skargi na czynności komornika,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Kamieniu Pomorskim w celu rozpoznania skargi.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 stycznia 2024 r. Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim oddalił zażalenie w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela S. L. przeciwko dłużnikowi I. K. o świadczenie pieniężne prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim A. M., Km 3239/09 na skutek zażalenia dłużnika I. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z 13 października 2023 r. o umorzeniu postępowania skargowego.

Przedmiotowe postanowienie zostało doręczone dłużnikowi 6 lutego 2024 r. Następnie, wnioskiem z 6 lutego 2024 r. dłużnik wniósł o sporządzenie uzasadnienia w sprawie I Cz 36/23.

Zarządzeniem z 7 lutego 2024 r. wezwano dłużnika do uiszczenia opłaty od wniosku o doręczenie postanowienia z uzasadnieniem w wysokości 100 złotych w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia wniosku. W aktach sprawy brak jest potwierdzenia zarówno uiszczenia powyższej opłaty, jak i doręczenia odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem. Ponadto wezwanie z 7 lutego 2024 r. skierowane do dłużnika nie zostało opatrzone własnoręczną adnotacją o elektronicznym potwierdzeniu odbioru, że znajduje się w aktach sprawy.

Pismem z 13 lutego 2023 r. skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności postępowania Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim w sprawie rozpoznania jego zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z 25 sierpnia 2023 r., I Co 291/23. Pismo zostało skierowane do Sądu Okręgowego w Szczecinie. W uzasadnieniu wskazano, że postępowanie jest nieważne, gdyż w rozpoznaniu zażalenia brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. W składzie sądu orzekającego w sprawie I Cz 36/23 uczestniczył sędzia P. B., który orzekał również jako organ niższej instancji w postępowaniu ze skargi na czynności komornika w sprawie I Co 217/23.

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania do innego równorzędnego sądu rejonowego.

Zarządzeniem z 16 lutego 2024 r. wezwano skarżącego do sprecyzowania pisma przez wskazanie, czy wnosi zażalenie, czy też wnosi skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pod rygorem przyjęcia, że jest to skarga o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego orzeczenia.

Skarżący odebrał przedmiotowe wezwanie 23 lutego 2024 r. Po bezskutecznym upływie terminu do złożenia odpowiedzi na wezwanie sąd pierwszej instancji przyjął, że pismo w niniejszej sprawie stanowi skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w postępowaniu sąd powinien brać pod uwagę dyrektywę rozpoznania pisma zgodnie z jego treścią, co wynika z art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. Ma ona również zastosowanie w sytuacji, gdy pismo jest mylnie oznaczone lub dotknięte innymi oczywistymi niedokładnościami, natomiast przepis nie dopuszcza możliwości przypisania pismu procesowemu innej treści niż w nim wyrażona. Zatem bezskuteczne jest przypisywanie pismu ex post - czy to przez sąd, czy też przez stronę - domniemanej intencji, która nie znajduje odzwierciedlenia w treści pisma i w konsekwencji prowadzi do zmiany treści, jak i sensu pisma.

W niniejszej sprawie złożone pismo zatytułowane jako „skarga o stwierdzenie nieważności postępowania zażaleniowego” nie podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy. Po pierwsze, pismo zostało skierowane do Sądu Okręgowego w Szczecinie. Po drugie, z treści pisma nie wynika, że jest to skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Ponadto skarga ta dotyczy sprawy egzekucyjnej, od której nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. art. 767⁴ § 3 k.p.c.).

W ocenie Sądu Najwyższego przypisanie intencji, że jest to skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przez Sąd Rejonowy nie znajduje potwierdzenia w treści złożonego pisma, a w konsekwencji prowadzi do zmiany treści, jak i celu pisma. W świetle powyższego należało stwierdzić, że pismo stanowiące „skargę o stwierdzeniu nieważności postępowania zażaleniowego” podlegało przekazaniu Sądowi Rejonowemu w Kamieniu Pomorskim jako właściwemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy równocześnie wskazuje, że skoro postanowienie z 22 stycznia 2024 r. jest niezaskarżalne, to nie podlega uzasadnieniu (zob. art. 357 § 2¹ k.p.c.). W niniejszej sprawie wnioskiem z 6 lutego 2024 r. dłużnik wniósł jedynie o sporządzenie uzasadnienia w sprawie I Cz 36/23, a nie jego doręczenie. W aktach sprawy brak jest zarówno potwierdzenia uiszczenia opłaty, jak i brak potwierdzenia doręczenia postanowienia z uzasadnieniem. Ponadto brak jest również postanowienia z 25 sierpnia 2023 r. I Co 291/23. Jednocześnie wezwanie z 7 lutego 2024 r. nie zawiera adnotacji o elektronicznym potwierdzeniu

odbioru, które powinno znajdować się w aktach sprawy. Zgodnie z § 44 ust. 2 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej z dnia 19 czerwca 2019 r. (Dz. Urz. MS z 2019 r. poz. 138), w przypadku gdy dowodu doręczenia pisma wysłanego przez sąd nie dołączono do akt bezpośrednio po piśmie, którego dotyczy, na piśmie tym odnotowuje się numer karty, na której znajduje się dowód jego doręczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 1⁴ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]